

Preek n.a.v.
2 Samuel 9
Mefiboseth.
door

Ds. J .H.Th Rappard

1925- 1927
predikant te
Dinteloord en Prinsenland

MEFIBOSETH.

==

Zingen Psalm 38: 12 18, 21

Lezen Wet des Heeren

., 2 Samuel 9.

Psalm 146: 5, 6

“ 103 : 2. 4

“ 65 : 3

Al de Schrift is van God ingegeven en is nuttig tot Lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is.

Zoo schrijft de apostel Paulus in een van zijn brieven aan den jeugdigen Timotheus.

Al de Schrift nuttig tot lering. Immers geheel - die Schrift in Oude- en Nieuwe Testament is vervuld van den Christus. Ook in het eenvoudigste geschiedverhaal. Kunnen wij vaak diep geestelijke waarheden naspeuren, die zich als onwillekeurig voor den geest plaatsen, en als spreken *tot* onze ziel; wanneer daarover valt het licht van Gods Geest.

O zeker, geschiedenis is en blijft geschiedenis waar gebeurd en toch denken wij aan wat eenmaal de Heere Jezus zei: De woorden die Ik tot u spreek zijn geest en leven. zij dit ook alzo door Gods genade, in de overdenking van 2 Samuel 9¹: 13:

Alzo woonde Mefiboseth te Jeruzalem, omdat hij gedurig at aan des Konings tafel, en hij was kreupel aan zijn beide voeten.

In verband met wat ons in 2 Sam. 9 beschreven staat willen wij aangaande dien Mefiboseth letten

1 e. op zijn afkomst. Hij was een koningskind.

2 e. op zijn¹ toestand. Hij was kreupel¹ aan beide voeten.

3e. op zijn voorrecht. Hij woonde te Jeruzalem, omdat hij gedurig at aan des konings tafel.

De geschiedenis ons in 2 Samuel 9 beschreven verplaatst ons in een tijdperk van betrekkelijke rust voor den koning David. Rijk en véél bewogen was zijn leven geweest van der jeugd af aan. De Heere had zijn weg geleid over de blinkende hoogte van voorspoed maar nog meer door de donkere diepte van moeite en strijd en onrust.

Thans echter had hij met 's Heeren hulp alle buiten en binnenlandse vijanden overwonnen en stond zijn troon onwankelbaar vast. Niets meer had hij te duchten van het huis van Saul. En als dan in dezen tijd van, rust de ganse levensloop als in den geest aan hem voorbijging dan denkt hij aan een gelofte, die hij eens met een duren eed aan Jonathan zijn vriend had gezworen dat hij de weldadigheid van zijn huis niet zou afsnijden in eeuwigheid.

En dan doet David onderzoek. Zou er nog één zijn overgebleven? In die rumoerige, woelige tijden van omwentelingen en oorlogen waren zo velen met het zwaard gedood, zo velen waren in den loop der jaren ook hun natuurlijken dood gestorven. Zou er nog één zijn overgebleven? Dat werd een vraag voor. David.

Was het niet de gewoonte in het Oosten om als een ander koningshuis op den troon kwam, al de leden van het vorig koningshuis te verdelgen, opdat zij niet troon en kroon van den nieuwen heerser in gevaar zouden brengen? Was er nog één overgebleven, neen niet om hem te doden doch om hem Gods weldadigheid, dat is barmhartigheid *te* bewijzen?

En dan wordt het David bericht: Ja er is er nog een die in het verborgene leefde, een zoon van Jonathan,' genaamd Mefiboseth. Hij was geslagen, d.i. lam aan zijne beide voeten. En hoe ongelukkig hij ook was, toch van koninklijken bloede. Mefiboseth de kreupele een koningskind alzo.

En nu zou David zijn gelofte gestand doen. Zijn tijd was gekomen. Hij zou weldadigheid bewijzen om Jonathan's wil. Om den wille van den eed van liefde en trouw aan Jonathan gezworen zou Mefiboseth beweldadigd worden.

Mefiboseth was een koningskind. Ziet daar, zijn afkomst

Koningskinderen, dat zijn wij allen; kinderen van den Koning der koningen. Wij zijn van Gods geslacht

Maar ach, zeg mij, wat kon die Mefiboseth eigenlijk van die vroegere koningsheerlijkheid aanwijzen? Wat was hij toch verre van den koningstroon en des konings paleis. en wat leefde die koningsheerlijkheid toch nog maar alleen in zijn gedachten voort. Hij derfde dat alles, en wij met hem. Daar was zo'n opstand geweest in zijn geslacht tegen David zo'n haat en vijandschap!

Voert ons dit. alles niet terug tot onzen eersten vader Adam, dat pronkstuk uit Gods schepping, zoo heerlijk heilig volmaakt uit de hand van den Schepper voortgekomen? Adam de zoon van God, van dien Koning der koningen.

Doch wie en wat is hij voor God geworden en blijft hij in zijn geslacht voort te gaan, gij en ik voor den Heere?

Uitgestoten uit Gods gemeenschap, zoo ver van huis zoo vijandig en opstandig is onze natuur in gedachten, woorden, en werken! En met nog scherper trekken wordt ons beeld omljnd in dien Mefiboseth, want hij was kreupel aan beide zijden. In zijn jeugd nog pas 5 jaar oud moest hij vluchten; toen had zijn voedster die hem droeg hem laten vallen. Vanaf dat ogenblik was en bleef hij ongeneeslijk kreupel.

Denken wij ons dat toch eens even in! Hoe het had kunnen zijn, en hoe het was, onherstelbaar!

Hoe hulpbehoevend lag dat jongske, dat 5 jarig koningskind terneder verre van Jeruzalem, in een onaanzienlijk plaatsje Lodebar, aan de grens van het land.

Dat is in den grond der zaak wel ons aller beeld, lezer. Gij verstaat het toch? Met héél het mensen geslacht zijn ook wij zoo diep gevallen en die val heeft zulke ontzettende gevolgen met zich meegesleept.

En weet, ge nu wel dat het met ons eigenlijk nog veel erger is dan met dien Mefiboseth? Hij was zich wel van zijn toestand bewust, maar wij?

Wij kunnen er zoo gemakkelijk en schijnbaar gerust bij en op

voortleven en omdat wij nu ja, dit wel toestemmen, ja velen zouden het niet gaarne ontkennen, en velen achten dat de toestand van den mens nooit met te zwarte kleuren kan worden geschetst terwijl er toch geen ontroering vaart door de ziel, omdat er geen gezicht is voor de zaak tenzij genadelicht het opklaart.

Daarom menen wij, dat wij wel goed zijn, en klagen, klagen zoo veel doch niet over ons zelf en over onze vreselijke toestand voor God. Het brengt geen spanning in het leven, het doet ons menen dat wij behoren tot de gezonden die den medicijnmeester niet nodig hebben of erger, het doet ons zeggen: 't Is zóó erg dat er toch niets aan te doen is. En dan leven wij maar in lijdelijkheid voort. Maar als God ons bekend maakt met dien toestand door Zijnen Geest, neen, dan zijn wij niet goed, maar slecht, als Mefiboseth, kreupel aan beide zijden, door aangeboren zonde in dien val, door daadwerkelijke zonden omdat wij ons schuil houden en verborgen, als Mefiboseth die te Lodebar woonde.

O, zegt gij, ontdekte ziel aan uw ganse bestaan voor God: Wat vertoon ik toch een sprekende gelijkenis met die ongelukkige kreupele Mefiboseth.

Ik ben die man. De Heere ziet mij wel bekleet, met schuld bedekt, misvormd door duizend zonden!

Dan kunt en wilt gij ook niet meer ontkennen dat gij die ongelukkige Mefiboseth zijt ook daarin dat gij dien groten Koning zoo uit den weg gaat en zoo ver van Hem verwijderd zijt, wonende te Lodebar.

Gij zijt de heerlijkheid kwijt, uitgevallen uit des konings gunst en gemeenschap, met Adam u verbergend op Zijn roepstem, diep gevallen niet alleen, doch de overtredingen dagelijks groter makende.

Maar roept Hij mij dan denkt gij? Ja, Hij roept u. Is er nog zulk een overgebleven?

Dat is ook het wonder! Dat die Koning naar ons vraagt, waar Hij ons toch werkelijk niet nodig heeft, en dat, terwijl wij van nature niet naar Hem vragen.

Dit doet later ook al die kreupelen belijden: Vleselijk onder 't

kwaad verkocht, had ik nimmer Hem gezocht, Hij wou m' eerst 'zijn liefde schenken.

Is het niet zoo, dat de Heere de eerste werd in dit leven en dat Hij altijd weer de eerste moet zijn?

Daar zendt David' zijn gezanten uit naar Lodebar.

Mefiboseth wordt geroepen, hij moet bij den koning komen, de koning heeft hem iets te zeggen.

O, toen die tijding tot hem doordrong, wat moet dat voor dien Mefiboseth geweest zijn? Zou hij zelf er al dadelijk van doordrongen geweest zijn dat het een blijde boodschap geweest is omdat weldadigheid zou bewezen worden of zou bij het horen dat hij komen moest de schrik hem om het hart geslagen zijn ? Mij dunkt wel het laatste.

Neen 't was geen begerlijke zaak om uit Lodebar naar Jeruzalem te reizen.

Hij wist wel wat hem daar wachtte. Daar lag zijn doodvonnis klaar. Hij behoorde ook tot het geslacht van Saul lezer! Hoe kon hij voor den koning bestaan?

Hij zoo ellendig, zoo kreupel, zoo ongelukkig wat was er in hem voor waardigheid dat de koning welgevallen in hem kón hebben? En toch hij moest komen en wel komen zoals hij was! En dan te moeten omkomen onder het rechtvaardig oordeel des konings? En daarom, gij begrijpt wel: uit zichzelf zou die Mefiboseth nooit tot David gekomen zijn. Daar was zijn plaats niet. Hoe zou hij kunnen bestaan!

Maar is het anders met een ieder die zich als Mefiboseth leert kennen voor den groeten Koning?

Wie kan wonen bij een verterend vuur, wie kan bestaan bij een eeuwigen gloed?

Zeker, de roepstem wordt dan vernomen: Kom dan en laat ons tezamen richten.

En dan zou die mens nog wel willen komen om den Heere iets aan te bieden. Hij zou wel willen wijzen op wat bij hem is en daardoor welbehagelijk zijn in de ogen des Heeren. Daar is zooveel dat uit een verbroken werkverbond opkomt doch 't zijn stukken en

scherven, of wilt gij: al onze ongerechtigheden zijn voor den Heere een wegwerpelijk kleed. Hij wil wijzen op zijn gebeden en tranen op zijn indrukken en aandoeningen, *ja* zelfs van zijn bevindelijk en gestaltelijk leven voor den Heere een grond maken om te kunnen bestaan. maar om als een Mefiboseth uit te komen, als een kreupel aan 2 kanten, ziet lezer, dat is van zijn kant een onmogelijke zaak.

O wat staan wij ons zelf in den weg, en toch rijk kan alleen worden die arm is, vervuld wat ontledigd is, en verzadigd wat als hongerend en dorstend uitkomt.

Wat moet die Mefiboseth kleine gedachten van David gehad hebben. En nu moet hij komen en zou dat zijn lust geweest zijn, kon hij zoo komen?

Met vrezen en beven maakt hij zich op uit Lodebar. Ja dáár kon hij zich bedekken en schuil houden naar hij meende, rustig leven naar hij dacht, maar thans? O, wat moet er in zijn ziel zijn omgegaan. Zoo is er voor die groten Koning ook geen anderen weg dan voor eeuwig om te komen. -

Heere ga met uwen knecht niet in het gericht want niemand die leeft zal voor uw aangezicht rechtvaardig zijn Zoo Gij de ongerechtigheden gade slaat wie zal bestaan.

Zou zulk een ontdekte zondaar kunnen bestaan als hij uit het duistere Lodebar komt in het licht van 's Konings aanschijn? Want het licht ontdekt al meer en meer. En als hij in den troonzaal komt en daar alleen moet staan voor den koning, ach wat kan hij dan bedekken? Niets immers.

Daar komt des te meer zijn toestand en wangestalte aan den dag, de koning zag hem zoals hij was zoo ongelukkig, zoo kreupel, zoo ellendig.

Gaat het anders met den zondaar als Geesteslicht hem ontdekt, als alles naakt en geopenbaard wordt en dat licht valt tot in de diepste schuilhoeken van zijn hart. Als alles hem ontvalt en ontzinkt en hij overblijft voor een heilig rechtvaardig God, bij wie enkel licht is, licht, dat hem doet zien zijn zonde, zijn schuld, zijn kreupel zijn aan beide zijden. Ontkomen en omkomen zijn twee. Doch het eerste zal nooit ervaren worden als het tweede eerst niet

wordt gekend.

En toch wat was Mefiboseth toen reeds gelukkig al, kon hij alleen maar zijn ongeluk zien. Immers hij wist op dat ogenblik nog niet wat er in de gedachten des konings over hem besloten lag.

Eerst later zou hij opmerken, dat er bij den rechtvaardigen koning voor hem den kreupelen Mefiboseth gedachten des vredes waren, en niet des kwaads. Ja, dat zou na dezen verstaan worden..

Zoo ontdekt Gods Geest, doch die Geest trekt den zondaar eveneens, zodat hij ondanks al zijn tegenstand en wederstreven met den Heere komt in een gericht al kan die weg van Lodebar naar Jeruzalem hem ook nog zoo lang ,en bang vallen. . .

Als nu Mefiboseth, de zoon van Jonathan, de zoon van Saul tot David in kwam zoo viel hij op zijn aangezicht en boog zich neder. Hij gaf zich over op genade of ongenade, niet anders verwachtende dan dat hij zou moeten sterven en zijn doodvonnis daarin horen en onderschrijven.

Wat een angst voor hem en 't werd er niet beter op toen hij zijn naam hoorde noemen: Mefiboseth! De koning kende hem dus en wist wel wie hij was. 't Werd ook een persoonlijke zaak voor Mefiboseth. 't Ging er maar niet over algemeenheden doch recht op den man af: Mefiboseth ! -

Maar gij hebt daarvan iets verstaan toen de roepstem rot u kwam en tot u doordrong. Toen daar uw oog ontsloten was voor de grootte uwer geestelijke armoede en het oor geopend voor de roepstemmen Gods.

Daar werd het: Graaf dieper O menskenkind en gij zult meerdere gruwelen vinden. Toen gij uitkwam in uw ware gedaante voor God.

Zoo ontdekt te worden en in uw komen steeds armer en kreupeler. Als Mefiboseth met vreze en angst bevangen vanwege de rechtvaardigheid en heiligheid des Heeren Heeren niet anders verwachtend dan om te komen voor de voeten des groten Konings. Ja, dat was de enige verwachting.

Eigenlijk had Mefiboseth nog een andere naam n.l. Meribaäl dat betekent ; "die tegen God opstaat!"

Nu, dat is wel de rechte naam van den ontdekte zondaar zoo spelt hij bij geesteslicht zijn eigen naam: opstandeling oproermaker, hater, vijand Gods.

En wat moet gij dan toch eigenlijk rechtvaardig van God verwachten als er opstand is tegen een heilig God, ja tegen een goedertieren God die nog nooit kwaad deed, doch enkel goed? Waar bleef gij toen met al uw verdienende oorzaak ?

Hoe ontdekkend en ontgrondend scheen des Heeren licht over uw ganse weg van der jeugd af aan!

Gij moest uzelf zien als nog nooit tevoren.

Het: wee nu mij want ik verga werd gehoord als de noodkreet der ziel.

Nooit kon gij vermoeden dat voor die vierschaar nog een vredesgericht kon worden gehouden.

Al de beschuldigingen van Gods heilige wet van uw consciëntie, van den satan te moeten bijvallen Hoe, hoe kon er nu uit een rechtvaardig oordeel een vrijspraak opkomen. Hoe kan een troon des gerichts u worden een troon van genade? Onmogelijk. Ja van uwe zijde. En als het mogelijk was en werd, dan was dit een wonder Gods" een eeuwig wonder. Maar gij hebt toch te doen met een God die wonderen doet? die zonder aanzien van des mensen waardigheid zich verlustigt en verheerlijkt in Zijn eigen werk?

Hij die zondaren bevindelijk leert wat dat korte woordje genade betekent en inhoudt!

Wat zal daar voor Gods kerk een eeuwigheid nodig zijn om dat in de diepte te peilen en in lengte en breedte te meten.

De ongelukkige kreupele Mefiboseth hoort de stem van koning David: "Vrees niet!"

Vrees niet? en dat terwijl er alleen oorzaken tot vrezes zijn? Welk een wondertaal.

Toen de Heere de gevangenen Sions weder bracht waren zij als degenen die droomden. 't leek hun een droom een onwerkelijkheid. Zij konden het niet op, zij konden het niet geloven vanwege de grootheid dier, zaak. 't Was te onverwacht, te ongedacht, te veel omvattend, te heerlijk.

Als een gevangene jarenlang in den kerker zucht en snakt naar de vrijheid, op zekeren dag onvoorbereid hoort dat hij mag heengaan in vrijheid omdat de koning hem gratie verleend heeft, wat dunkt u zou er geen verwondering rijzen in zijn ziel? zou zulk een niet gaan vragen naar reden en oorzaak?

Vrees niet, want ik zal zekerlijk weldadigheid bij u doen om uws vaders Jonathans wil, en ik zal u al de akkers van uwen vader Saul wedergeven; en gij zult gedurig brood eten aan mijnen tafel.

Een opeenstapeling van weldaden. Een terug ontvangen van al wat hij verloren en verbeurd had. Wat hij nooit zou kunnen of durven eisen. Waar tegenover hij niets stellen kon. En nu uit des Konings hand zulk een volheid, zulk een genadegift ?

Daar wordt het dien Mefiboseth al groter en groter Hij buigt er onder neder. Hij roept het uit: Wat is uw knecht dat gij omgezien hebt naar enen doden hond als ik ben?

De hond, gij weet het lezer, is onder Israël een onrein dier, zonder rechtmatige eigenaars zwerven zij in grote troepen in het Oosten door de straten, levend van afval, door ieder verjaagd en verschopt en verafschuwd. Een hond was dus niet veel, maar wat dan te denken van een doden hond? Kan het minder, kan het geringer? Een Koningskind dat zich zelf zoo ziet en zoo noemt. Kan de onwaardigheid sterker uitgedrukt?

En wederom, ging het u anders bij ontdekkend genadelicht? Hoe moest gij toen voor den Heere uitkomen in het licht en 't gezicht van de boosheid en goddeloosheid van uw hart, die vuile bron van al uw wanbedrijven?

Toen gij daar kwam in den weg dat gij u zelf moest veroordelen en dat alles u veroordeelde.

Toen er geen goed meer overbleef, en zelfs al wat gij meende te hebben als het beste, voor God werd tot blinkende zonde. Toen alles op u aankwam.

En dan niets te hebben en niets te zijn en niets te kunnen. Wat is uw knecht, dat gij omgezien hebt naar enen doden hond als ik ben?

Wat waart gij? Niets zegt ge. En wat was de Koning? Alles,

zoo spreekt gij. Maar waarom?

Ja waarom? Wat is het dan, dat U O Eeuwige, Heilige en Rechtvaardige bewogen heeft?

Wat is het, dat Gij op mij hebt neergezien ?

Vrije gunst die eeuwig U bewoog! Maar lezer, had gij toen daarin een duidelijk en klaar antwoord, hebt gij 't toen doorzien en begrepen? Neen immers, dit werk is door Gods. alvermogen, door 's Heeren hand alleen geschied, het is een wonder in onz ogen. Wij zien het . . . maar doorgronden 't niet. . .

't Is dus niet een zaak van begrijpen, doch van aanbidde neerzinken. van een wegzinken in de verwondering!

Ja en toch .... waarom was het Heere dat gij hebt omgezien naar wat naar U niet omzag?

Waarom hebt Gij Heere opgezocht dat wat U ontliiep en zich verborg.

Waarom hebt Gij ontdekt, dat wat zich aldoor voor U bedekt.

Doe mij verstaan Uw woord:

Ik ben gevonden van hen die naar Mij niet vraagden; Ik ben gevonden van degenen die naar Mij niet zochten; tot het volk dat. naar mijnen Naam niet genoemd was, heb Ik gezegd; Ziet hier ben Ik, ziet hier ben Ik!

Waarom hebt gij dat gedaan?

En nu verstaat' gij lezer, die enigermate U hebt leren kennen als Mefiboseth voor des Konings aangezicht Zijn Woord: Ik doe het niet om uwentwil maar om mijns groten Naams wil.

Mefiboseth hoorde het: Vrees niet, want ik zal zekerlijk weldadigheid bij u doen om Uw vaders Jonathan's wil.

't Was dus lezer, allemaal om Jonathans wil! En nu is het waarom niet opgelost en toch ook weer wel opgelost in Jonathan.

't Was om die duren eed van trouw en om die belofte aan Jonathan.

't Was dus tussen David en Jonathan. Mefiboseth viel er geheel buiten; doch mocht er de vrucht van plukken en genieten!

En zoo werd Mefiboseth ondanks dat hij te Lodebar woonde, ondanks dat hij kreupel was aan beide zijden ja ondanks

alles, nochtans het voorwerp van dat welbehagen en die weldadigheid.

Daaruit ontving hij het leven en de overvloed. Dit voert Gods kind op tot den: Vrederaad die er in de stilte der eeuwigheid was tussen den Vader en den Zoon tot redding en verlossing en zaliging van zondaren, maar 't doet niet minder zijn hart instemmen met de lofprijzing van den dichter, (Psalm 103 ; 2 en 4);

Loof Hem, die u al wat gij hebt misdreven,
Hoeveel het zij, genadig wil vergeven:
Uw krankheen kent en liefderijk geneest;
Die van 't verderf uw leven wil verschonen.
Met goedheid en barmhartigheen u kronen;
Die in oden nood uw redder is geweest.

Hij heeft voorheen aan Mozes Zijne wegen,
Aan Isrels zaad tot hun behoud genegen,
Zijn: daän getoond, en trouw'lijk hen geleid.
Barmhartig is de Heer en zeer genadig;
Schoon zwaar getergd, lankmoedig en weldadig;
De Heer is groot van goedertierenheid.

Zoo hebben wij alzo overdacht, wie die Mefiboseth was in zijn afkomst. Een Koningkind. maar ook hoe hij openbaar kwam voor David: kreupel aan beide voeten.

Is het niet een natuurgetrouw beeld van den zondaar die met zichzelf bekend gemaakt wordt door God den: Heiligen Geest. Daar is zoo gans geen verwachting voor hem als hij wordt aangezien in wat hij uit en van zichzelf is!

En toch, nu wordt zulk een weldadigheid bewezen.

Op dezen zal Ik zien, den arme en verslagen van geest en die voor mijn Woord beeft,' zegt de Heere.

Hij ziet op zulk een in genade en barmhartigheid neder; de zondaar ontvangt al de genadegoederen uit de hand des groten Konings als Hij zijn beloften voor die zielen waarmaakt. Al die

beloften waar hij vóór staat, zijn in Jezus Christus voor den zondaar ja en amen.

't Was voor Mefiboseth alles om Jonathans wil. 't Lag voor hem klaar ook reeds toen hij vrezende en bevende voor David neer viel.

Als wij de geschiedenis nagaan dan lijkt het wel lezer, alsof die Mefiboseth de voornaamste persoon is. En toch dit is niets minder dan schijn.

Neen, Jonathan was de voornaamste. Als Jonathan er niet geweest was, was er geen hoop geweest voor Mefiboseth.

Als Christus niet gekomen was, dan was er in der eeuwigheid geen hoop voor Gods kind.

Zoeven wezen wij reeds op den eeuwigen Vrederaad tussen den Vader en den Zoon.

Beloofde de Vader aan Zijnen Zoon niet een zeker zaad waarover Hij Hoofd en Koning zou zijn?

Heeft de Vader die belofte niet meteen eedzwinging bevestigd?

Ligt in den Zoon als Borg en Zaligmaker niet de verdienende, werkende, bewegende en voorbeeldige oorzaak van het geestelijk leven van Gods Kerk.?

In dien waren Jonathan ligt Mefiboseth verzoend met Koning David en ontvangt wat hem is toegezegd.

Alzo woonde Mefiboseth te Jeruzalem omdat hij gedurig at aan des, konings tafel.

Daar ontving hij niet alleen het leven, doch ook overvloed, als een vrije genadegift.

Wat dunkt u lezer, zou die Mefiboseth nooit meer aan Jonathan gedacht hebben?

Wat was het alles anders voor hem geworden. Met welk een andere blik zal hij alles bezien hebben.

Hoe grote zegen was hem te beurt gevallen.

Van ontledigd vervuld, van arm rijk, van hongerend en dorstend door de spijs van 's konings tafel verzadigd. Niet meer verborgen te Lodebar, doch onder het oog des konings te Jeruzalem.

Wat had hij, veel, ja alles aan dien Jonathan te danken:
In Mefiboseth toch niet een enkele verdienende oorzaak.

Zoo zullen ook Gods kinderen een eeuwigheid nodig hebben om uit te denken en uit te zingen wat er in dien dierbaren. Jezus naam ligt opgesloten, Hoe er uit Zijn werk, een verzadiging is voor tijd en eeuwigheid. Ja een volheid van genade voor genade. Door Hem is een eeuwige voorraadschuur van hemels manna en een fontein van levend water ontsloten.

En toch bleef hij Mefiboseth in zichzelf aangezien.
Wij lezen nergens dat dit veranderde. Hij bleef kreupel tot zijn dood toe, nochtans at hij gedurig aan des konings tafel om Jonathans wil.

Schouwen wij ook hierin niet het beeld van Gods kind
Wat is hij, wat blijft hij ook na ontvangen genade in zich zelf voor het oog Gods? Kreupel aan beide zijden naar zijn ouden mens der zonde, die zich weer *zoo* telkens verheft.

Dit doet hem belijden met den dichter: Want O Heer'
ik ben aan 't zinken en tot hinken, ieder ogenblik gereed. 'k Heb mijn smart en onvermogen, steeds voor ogen bij 't vooruitzicht van mijn leed. 'k Wil mijn misdaán die U tergen, niet verbergen. Ik bedek voor U die niet.'k Ben vanwege al mijn zonden, die *mij* Woonden, vol van kommer en verdriet.

En toch wonen te Jeruzalem vraagt gij,' in de tegenwoordigheid, onder de bescherming des groten Konings? Toch gedurig eten aan Zijnen tafel?

Welnu durft gij 't ontkennen, als gij ondanks al wat bij U is moogt zien, ja proeven en smaken dat de Heere goed is? Als de belofte als een keur van de spijze van 's Konings tafel zoo telkens aan uw ziel worden verzegeld en gij door het geloof uit de kracht er van moogt leven. Immers: zij werden daag'lijks begenadigd, met manna hemels brood verzadigd, Gods hand bracht in dien dorren oord, rivieren uit een rotssteen voort!

Zoo te mogen wonen te Jeruzalem, als een Mefiboseth kreupel aan beide zijden.

Zoo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods. Door

Jonathan in het zoonschap herstelt.

In Jonathan het aangezicht des Konings vriendelijk lichtend.

Om Jonathan uit de volheid des Konings bediend. Uw gunst O Heer', sterkt meer dan d' uitgezochte spijzen!

Welk een verschil te Jeruzalem waar een volheid is of te Lodebar, dat betekent . *zonder* weiden.”

Ja, dan wordt Lodebar door dat ontdekkend genadelicht pas als Lodebar onderkend, een land voor die zielen dor en mat zonder water.

Maar voorwaar God is voor dat kreupele volk geen dorre woestijn of een huilende wildernis.

Hij ontdekt ze, Hij roept ze, Hij trekt ze als met koorden der liefde, Hij doet ze wonen te Jeruzalem. Waar ze als hongerende en dorstende om Jonathans wil worden verzadigd.

Met welk een barmhartig en genadig en rijk God hebben zij daar te doen. Wat voert Hij ze toch telkens in die *grazige* weiden Zijner genade aan de stille wateren Zijner vertroosting, zodat zij het uit moeten roepen met den dichter Hij verkwikt mijn ziel, Hij leidt mij in net spoor der gerechtigheid om Zijns naams wil.

En in dat Jeruzalem psalmt het in hunne ziel: Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht tegenover mijne tegenpartijders. Gij maakt mijn hoofd vet met olie, mijn beker is overvloeiende. Of, gaat dat te ver, is die roemtaal te hoog? Zoo ja, hoe komt dat dan? Ga uzelf eens na onderzoek u eens nauw, gij die in den aanvang niet durft ontkennen, dat waar de Heere u met u zelf heeft bekend gemaakt gij dat beeld vertoont van dien Mefiboseth die zoo geheel kreupel was aan beide kanten.

Zijt gij 't wellicht aan één kant? Wij bedoelen het zo: Dat gij wel klaagt en veel denkt aan uwe zondesschuld voor God, doch aan den anderen kant nog wel meent. Hem iets te kunnen aanbieden, en welbehagelijk kunt zijn voor den Heere?

O dat verbroken werkverbond! Gij legt den nadruk op dat werkverbond en niet op dat verbroken zijn daarvan. Gij *meent* nog wel recht op te kunnen staan, en gaan. als gij steunt op uw

aandoeningen en indrukken. op uw gestaltelijk en bevindeljk leven, nog zooveel eigengerechtigheid. Ach, wat een bedekken van uw wan gedaante. Wat een verbergen te Lodebar, wat nog niet gans en al als een Mefiboseth uitkomen met vrozen en beven.

Wat nog niet een vallen, en U zelf geheel kwijt raken onder het recht des groten Konings.

Maar dan is dat oog nog zoo. gesloten voor Jonathan en hoe zoudt gij dan de vrucht plukken en genieten van Jonathans werk en van Jonathans verdienste. Buiten Hem zijt gij niets en hebt gij niets en kunt gij niets. Zonder Hem kunt ge ook niets doen.

En dan staat gij met al het uwe uzelf in den weg. Er is er maar Een die het voor gans kreupelen op en overneemt, en hun armoede met , Zijn rijkdom, en hunne ontlediging met Zijne volheid vervult. Ja wat moet de Heere ook in de voortgang u maar alles ontnemen, en in het hart plaats en ruimte maken om het Zijne weg te schenken als een verbeurde weldaad als een verzondigde genadegift, en tenslotte is het nodig dat Hij u kreupel houdt opdat gij u op de uitnemendheid van de spijzen van 's Konings tafel niet zou verheffen en dan, ja dan ziende op Zijne grootheid en ontfermende liefde in Christus geopenbaard zegt gij: Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens; en 'k zal in, het huis des Heeren blijven in lengte. van dagen.

Het goede en de weldadigheid. In het huis des Heeren blijven, ja als er maar steeds mag zijn een zien op Jezus, op Zijn werk, op Zijn: verdienste, op Zijn dierbaarheid op Zijn algenoegzaamheid. Maar ach, wat is het oog daarvoor vaak gesloten,

En 't dan op ons zelf aan doen, en 't uit om zelf uitwerken, om te ervaren, hoe bedrogen. wij daarmede uitkomen, Maar al zijn wij dan ontrouw. Hij de Heere blijft de Getrouwe, Hij kan zich zelf niet verloochenen. Ondanks alle dwaasheid en ijdelheid bij die kreupelen doet de Heere ze telkens zien wie ze blijven opdat Hij zich in Zijn eigen werk verheerlijken en alle roem uitgesloten zijnde dat kreupele volk tenslotte alleen zou roemen in Hem.

Zoo wordt Gods kind als een kreupele ontdekt en gevonden, als een kreupele getrokken, als een kreupele beweldadigd, ten slotte

als een kreupele gezaligd. Daar is het ganse werk des' Konings werk, en 't is alom Jonathans wil.

Lezer, wat is zulk een Mefiboseth toch een ongelukkig mens want hij moet altijd van gegeven goed leven, en dat wil hij van nature niet, en hij blijft kreupel tot zijn dood toe en dat is geen benijdenswaardige zaak voor een die meent alles te zijn en te kunnen.

Maar toch ook wat is zulk een Mefiboseth een gelukkig mens, want alles ligt voor hem klaar en gereed hij mag wonen te Jeruzalem en hij wordt, hoe kreupel ook, verwaardigd om gedurig te eten van 's Konings tafel. Hij ligt niet meer voor eigen rekening, *De* Koning heeft het voor hem op en over genomen en hij wordt uit Zijn volheid bediend! Lezer, hebt gij in aan- en voortgang uw beeld mogen ontdekken? Of woont gij *nog* altijd in Lodebar een plaats waar geen weiden zijn?

In dat Lodebar uwer zonde, daar zit ge bij gebroken bakken die geen water houden.

In dat Lodebar der wereld zult gij voor eeuwig omkomen. Daar tracht gij u te bedekken voor den Koning, daar stopt gij uw oor voor Zijn roepstem. Daar beeldt gij u in dat gij niet kreupel zijt, en toch valt gij de waarheid toe en bij, en zegt misschien dat gij zo'n ongelukkig schepsel zijt.

O wat zal die waarheid u dan toch eenmaal veroordelen, als het gehoord wordt: Uit uw eigen mond zal Ik u oordelen gij boze dienstknecht!

In dat Lodebar leeft gij *zo* rustig voort.

In dat Lodebar staat gedekt de tafel van den koning dien gij dient, van den vorst der duisternis die de leugen spreekt en die u verleidt, Gij zit aan den tafel van wereldvreugd en zingenot van zondelust en zondeliefde en gij zijt naar het woord van den profeet gelijk wanneer een hongerige droomt, en ziet hij eet; maar als hij ontwaakt *zo* is zijn ziel ledig; of gelijk wanneer een dorstige droomt, en ziet hij drinkt; maar als hij ontwaakt ziet zoo is hij nog mat en zijne ziel is begerig!

O welk een ontwaken zal dat zijn. Moet dat dan overgaan in

een eeuwig hongeren en een eeuwig dorsten? Of wilt gij in Lodebar leven, en dan maar hopen om ten slotte in Jeruzalem te sterven?

Of wilt gij :Leven met de wereld en sterven met Gods volk?

Ziet toch op uw weg en op uw eind. Gij hebt te doen met een Almachtig Koning. Hij laat zich niet onbetuigd! Hij zendt zijn gezanten op de straten van het Lodebar der wereld. Hij roept ook u.

Maar zegt gij: Hoe kan ik dat weten? Welnu: De goddeloze verlate zijnen weg, de ongerechte man zijne gedachten en hij bekere zich tot den Heere en tot onzen God want Hij vergeeft menigvuldig. Maar ik kan mij niet bekeren, zoo hoor ik u zeggen.

Lezer, hebt gij 't ooit geprobeerd ? Of praat gij dat na? Zijt gij aan het eind van al uw werk, en nu als zulk een onmachtige en, onwillige voor den Heere gevallen ? Dan geldt het toch ook u dat een onmachtig volk roept tot een Almachtig God? '

Bekeer Gij mij, dan zal ik bekeerd zijn

Trek mij, dan zal ik u nalopen.

O dan komt gij uit als een Mefiboseth al slechter en kreupeler.

En dan zó het voorwerp *van* 's Konings weldadigheid, Ik zó slecht, zó kreupel, zó onwillig zó onmachtig?

Ja lezer dan wordt in den weg der verschrikking en beving uw vraag met Mefiboseth, een vraag van verwondering: Wat is uw knecht dat gij omgezien hebt naar een doden hond, als ik ben?

Daar gaat de 'koning weldadigheid bewijzen om *Jonathans* wil.

En nu staat die weg naar Jeruzalem nog open. Zeker dan komt gij in het licht, al meer en meer en ziet niets dan gebrek bij u zelf, maar in uw nedervallen maakt de Heere Zijn woord waar: Wie in 't stof lag neer gebogen, wordt door Hem weer opgericht!

Vrees niet, want Ik zal zekerlijk weldadigheid bij u doen.

En dan als een Mefiboseth te Jeruzalem te wonen om geduriglijk aan 's Konings tafel te eten en des Konings goedheid te prijzen, eenmaal op volmaakten toon in dat Jeruzalem waarvan het aardse uit ons tekstwoord de afschaduwing is.

Dan met des Heeren volk niet meer kreupel te willen zijn, en

niet meer kreupel te kunnen zijn. Daar zal de kreupele springen als een hert.'

Daar maakt de Heere het waar:

De vrijgekochte zullen wederkeren en tot Sion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd zijn vrolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen gijlieden. Immers :

Daar zal ons 't goede van Uw woning
Verzaden reis op' reis,
En 't heilig deel, o grote Koning,
!Van Uw geducht paleis.
Gij, Gij zult vreselijke dingen
Ons, in gerechtigheid"
Doen horen en ons blij doen zingen
Van 't heil, voor ons bereid.

AMEN.

Ps. 65 3.

BARNEVELD.

J. H. Th, RAPPARD

